İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 2

Gök gürültüsünden önce açmayın

Lui Eriksson

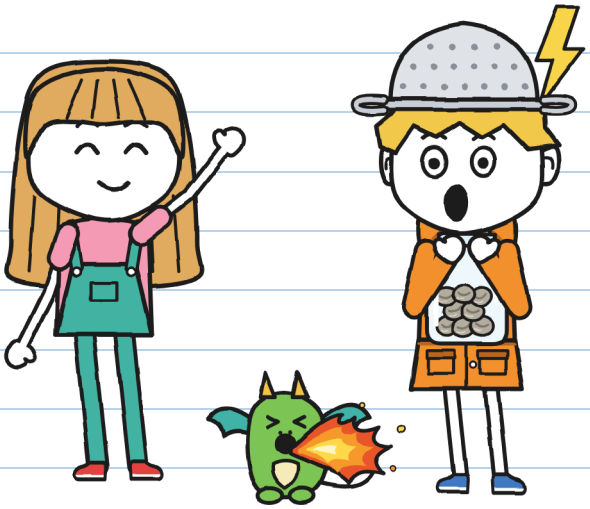

(Guni'nin defteri)

BEDEN L
İleri seviye · 11+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 2

Gök gürültüsünden önce açmayın

Metin ve resimler: Lui Eriksson

BEDEN L · İleri seviye · 11+

Türkçe sürüm: LinguAula

İlk baskı: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.

Serinin ikinci kitabı. Birincisi: "Bu paket ısırıyor".

LinguAula

Her bölüme linguaula.com'da çalış

Bu kitap yazılırken hiçbir gök gürültüsü zarar görmedi. —H.

Başka kimsenin değil. –H.

Bulursan gök gürültüsünden önce açma.

Bu mühür yalnızca hikâyede olan şeyleri işaretler: sen yapma. Birkaç sayfa sürüyorsa BURADAN ve BURAYA KADAR yazar. Gerçek fırtınada 76. sayfa geçerlidir. –H.

KİM KİMDİR

Guni. Cumartesi kuryesi. Fırtına avcısı (aşağı yukarı). Bu defter onun.

Hulita. Şimşekle gök gürültüsü arasındaki saniyeleri sayar. Yeşille yazar ve H. diye imzalar.

Kırıntı. Ejderha yavrusu. Guni'nin yaptığı her şeyi taklit eder. Her şeyi.

Tonyo. ŞİMŞEK için bisikletle teslimat yapar. On dakikada ya da bedava.

Flora. Kanal Sokağı No: 9'un bahçıvanı. Taşa imza atmaz.

Vera. Ejderhalar Evi'nde, Flora'nın evinin yanında ejderhalara bakar. Kırıntı onunla yaşar.

Mara. İmkânsız Teslimatlar'ın sahibi. Cadı şapkası takar. Söylediğinden fazlasını bilir.

R. Kimsenin teslim edemediği paketleri gönderir. Kimse adını söylemez.

TESLİMAT DEFTERİ 2
Sahibi: Guni

RESMİ.

"Resmi" demek, önce ben okurum demek. Resmen. –H.

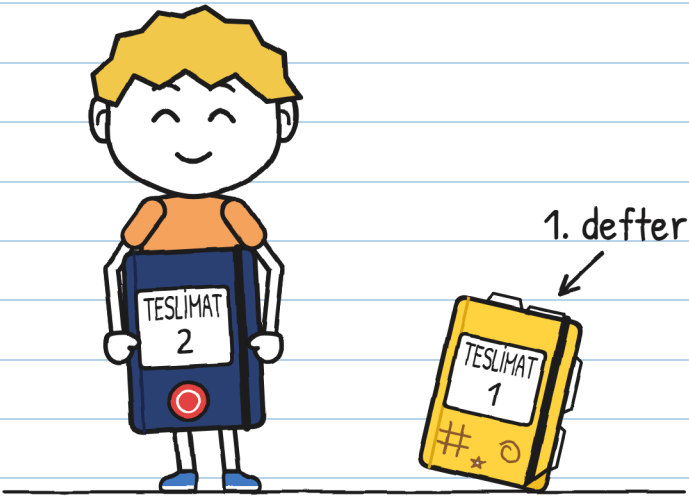

1 numaralı defterim doldu, bitti. Bunu bana dükkânın sahibi Mara verdi; kapağında dükkânın mührü var. Ona göre resmi defterlere resim çizilmezmiş. Bakalım.

BÖLÜM 1

Fırtına avcısı

Mara'nın dükkânında titreyen bir paket var. Geçen cumartesiden beri böyle, her gün biraz daha.
Ona dokunmamaya karar verdim.
Hulita'yla bizim teslim ettiğimiz son paket bir yumurtaydı; şimdi o, adı Kırıntı olan ve beni her konuda taklit eden bir ejderha yavrusu.

Evimin karşısındaki dükkânda on dokuz iade paketi kaldı. Ve içlerinden biri beklemekten sıkılmış gibi.

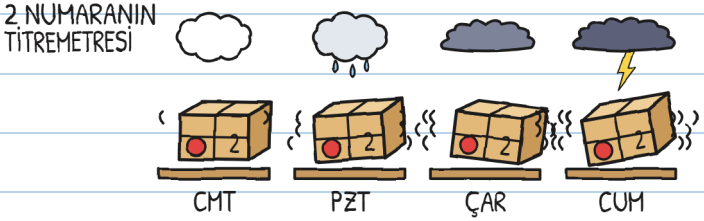

Korkudan titremiyor: bir fırtına geldiği için titriyor. Cumartesi, akşam altıda. Hava durumuna altı kez baktım. —H.

İadeler hep geri dönen paketlerdir: teslim alan kişi etiketi silinmeyen mürekkeple (Hulita'nın yeşil keçeli kalemindeki gibi) imzalamazsa, paket şafakta uçarak rafına döner. Hepsini aynı kişi gönderiyor: R.

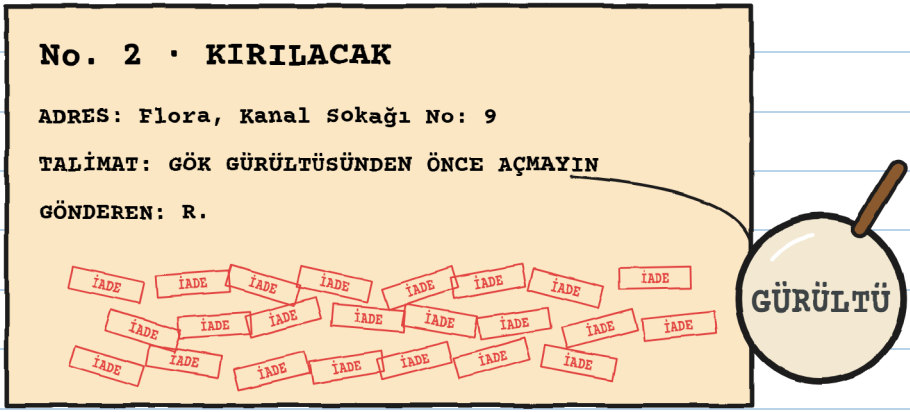

2 numaralı paketin üstünde yirmi üç İADE mührü vardı.

Yirmi üç. İki kez saydım. —H.

— Onu yirmi üç kez ben götürdüm, dedi Mara. Hiçbirinde fırtına yoktu.

Cumartesi, saat onda, Mara bizi tezgâhta, elinde 2 numaralı paketle bekliyordu. Tonyo da oradaydı: cumartesileri üçümüz dükkânda cezalıyız, çünkü 1 numaralı paketi izinsiz teslim ettik.

— Bunu, dedi Mara, siz teslim edeceksiniz. Bu öğleden sonra.

Hulita öyle büyük bir sıçrayış yaptı ki neredeyse KALAN: 19 tabelasına dokunacaktı.

Mara üç şart koştu ve hepsini parmaklarıyla sayarak sıraladı:

1. Saat beşte, fırtına gelmeden önce yola çıkıyorsunuz ve fırtına geçene kadar Flora'nın evinde kalıyorsunuz.
2. Aileleriniz durumu biliyor, Flora da öyle.
3. Kural, etiketteki kural: gök gürültüsünden önce açılmaz. Üstelik tam tepemizdeki gök gürültüsü olmalı: uzaktakiler sayılmaz.

— Sen gelmiyor musun? diye sordu Hulita.
— Benim burada yapacak işlerim var, dedi Mara ve vitrinden, griye dönmeye başlayan gökyüzüne baktı.

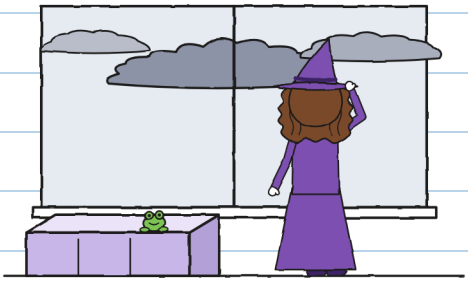

Ne işleri? —H.

Sonra Hulita dönüp bana baktı.
— Sen fırtınalardan hoşlanır mısın?

Ben de biri sana öyle baktığında söylenen şeyi söyledim:

— Bayılırım. Eski mahallemde profesyonel fırtına avcısıydım.

Söylediğim

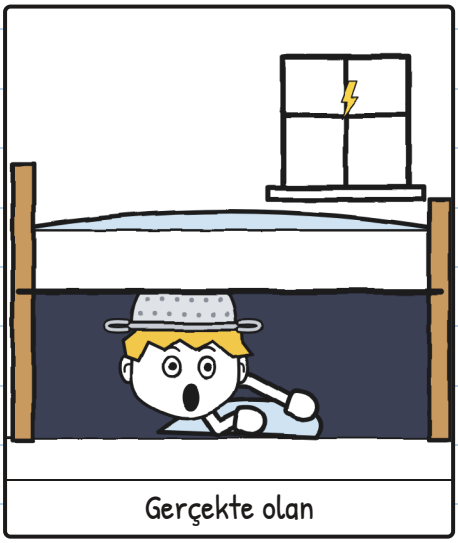

Gerçekte olan

Yatak altı profesyoneli. —H.

Hulita bana bir fırtınayı nasıl sayacağımı öğretti. Benim defterimde, her zamanki gibi izin istemeden:

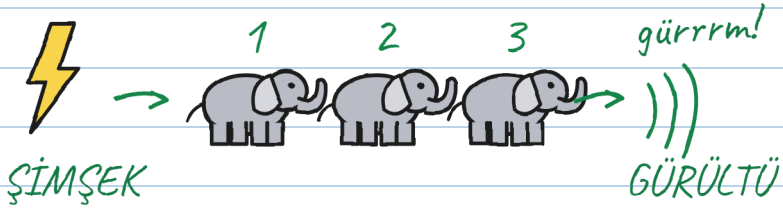

bir fil, iki fil, üç fil...

1 fil = 1 saniye

3 fil = 1 kilometre (aşağı yukarı)

0 fil = TAM ÜSTÜMÜZDE!

↖ Etiketteki gök gürültüsü bu.
Uzaktakiler paketi açmaz.

Daha çok fil: o yıldırım daha uzağa düştü.

Gök gürültüsü duyarsan, uzakta bile olsa: hemen içeri!

Bildiğin şey daha az korkutur. –H.

Benim hiçbir şey saymama gerek yoktu, çünkü ben fırtınalara bayılırım. Yine de ne olur ne olmaz diye not aldım.

Tonyo etiketi omzumun üstünden okudu ve bize çantasındaki küçük yazıyı gösterdi.

— ŞİMŞEK fırtınada teslimat yapmaz.

— Henüz fırtına yok, diye belirtti Hulita.

Tonyo küçük yazıyı baştan sona gözden geçirdi. "Henüz" hakkında tek söz yoktu. Ve bizimle geldi.

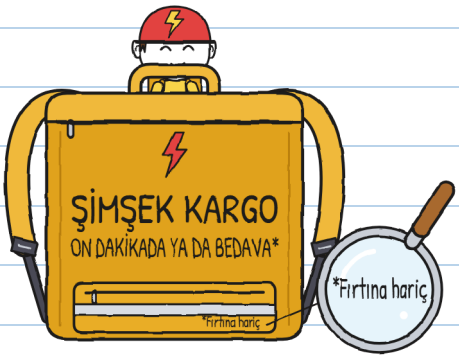

Küçük yazı, büyük bahane. —H.

Saat beşte yağmurluğumu almak için eve geçtim.

— Turuncu olanı giy, dedi annem kapıdan. Gerçekten gitmek istiyor musun? Ama sen, gök gürleyince...

— HOŞÇA KAL, ANNE!

"Ama sen, gök gürleyince..." NE? —H.

Gökyüzü gitgide kararırken, geceleri tekneler geçsin diye kaldırılan Büyük Köprü'den geçtik. Tam ortasından geçerken Hulita suya elini sallayıp selam verdi, hem de çok ciddi bir yüzle: kanalla arası iyi değildir.

Çok uzakta gökyüzü bir an aydınlandı. Hulita hiçbir ses duymadan önce otuz fil saydı.

Gürrrm.

– O yıldırım yaklaşık on kilometre öteye düştü, dedi. Hava durumu fırtınayı altı için duyuruyor.

– Gök gürledi! dedi Tonyo. Artık açabilir miyiz?

— O paketi açmaz, dedi Hulita: etiketteki, şimşekle aynı anda duyulan gök gürültüsü, sıfır fil. Ama artık duyuluyor ve bu yeter: hemen içeri!
Kanal Sokağı'na kadar koştuk. Ben hiç gök gürültüsü duymamış gibi yaptım.

— Bu hık mıydı? diye sordu Hulita.
— Hayır, dedim. Hık!

Küçüklüğümden beri başıma gelir ama yalnızca gök gürültüsünde: her gök gürültüsüyle birlikte bir hıçkırık dizisi tutuyor, üç saniyede bir, fırtına tam tepemdeyken de bir türlü durmuyor. Korku değil. Vücudumun bana danışmadan yaptığı bir şey.

Adı korku. —H.

Vera bizi çoktan Ejderhalar Evi'nin kapısında bekliyordu, Flora'nın kapısının hemen yanında, kucağında Kırıntı ile: cumartesileri Kırıntı benimle gezmeye çıkar.

— Yalnızca Flora'nın evine kadar: bu onun ilk fırtınası, dedi Vera ve onu kollarıma bıraktı. Seni her konuda taklit ediyor, Guni. Hissettiklerini de. Korkarsa çekiştirme: tutunur. Fırtına geçince avlu duvarına üç kez vurun, ben onu almaya gelirim.

— Ben hiçbir şey hissetmiyorum, dedim. Ben fırtınalara bayılırım.

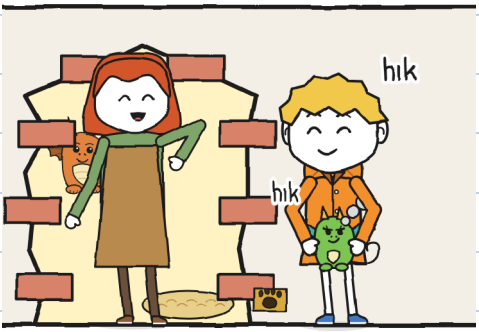

Uzaklarda gök gürledi. Ben hık yaptım. Kırıntı hık yaptı ve burnundan duman çıktı.

— İçeri, hemen, dedi Vera.

Flora'nın evi, sardunyaların olduğu ev: iki cumartesi önce biz Ejderhalar Evi'nin kapısını ararken bir kadının bize baktığı balkonun evi. O kapı bir duvara benziyor.

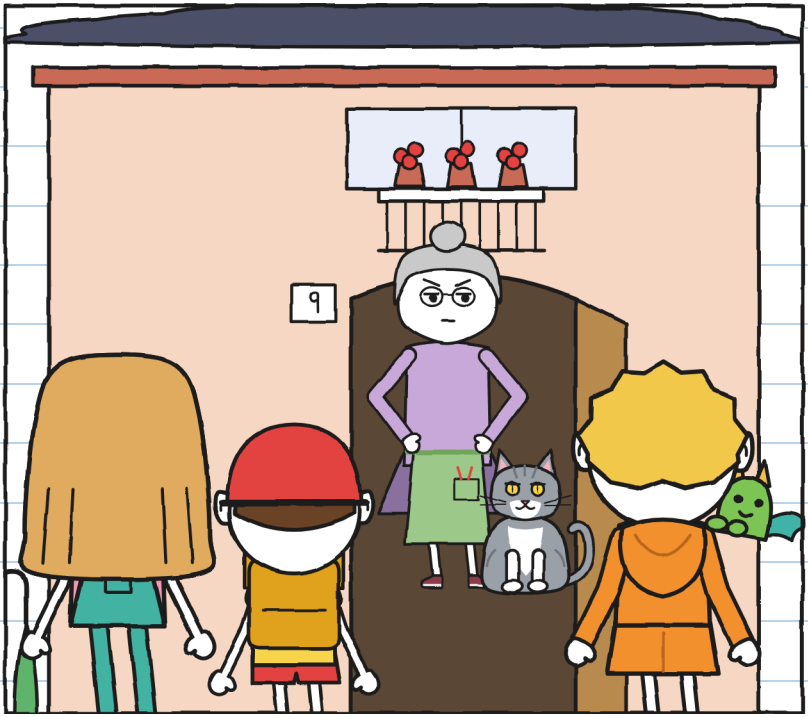

Flora, biz çalmadan kapıyı açtı. Kutuya baktı. Gökyüzüne baktı. Kırıntı'ya baktı.

— Vera'nın yavrusu. Eğrelti otlarımı kavurmasın, dedi. Girin, yağmur geliyor. Ama sizi uyarayım: ben taşa imza atmam.

BÖLÜM 2

Gürültü!

Flora'nın mutfağı bitki dolu: masada, yerde, tavandan sarkıyor. En arkada cam bir kapı bir seraya, kedi kapılı arka kapı ise avluya açılıyor. Tonyo yağmur yüzünden bisikleti koridora soktu.

Sera camının üstünde boyalı damlalar vardı. Biri çerçeveye kadar tırmandı. Sonraki onu geçti.

— R.'nin büyülü camları, dedi Flora. Yağmuru ben istediğimde içeri alırlar. Yıldırımı asla.

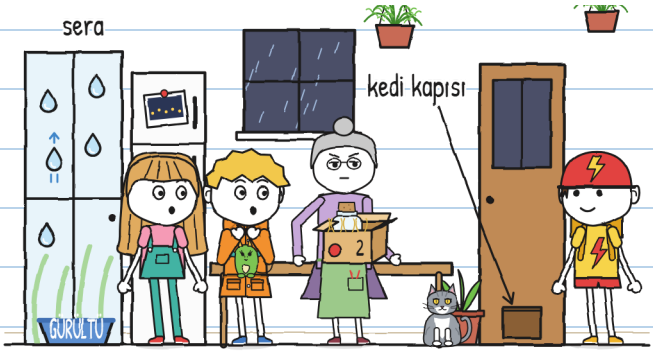

2 numaralı kutuya baktım. Anlaşılan R. bazı şeyleri teslim etmeyi biliyordu.

Flora kutuyu masaya koydu ve sormadan açtı. İçinde, samanların arasında, sekiz gri bilyeli cam bir kavanoz vardı.

— Gök gürültüsünden önce açmayın yazıyor! diye bağırdı Hulita.

— Kutuyu açtım, kavanozu değil, dedi Flora. İçindekini zaten biliyorum: R. bana fenercik sözü verdi, bana taş yolluyor.

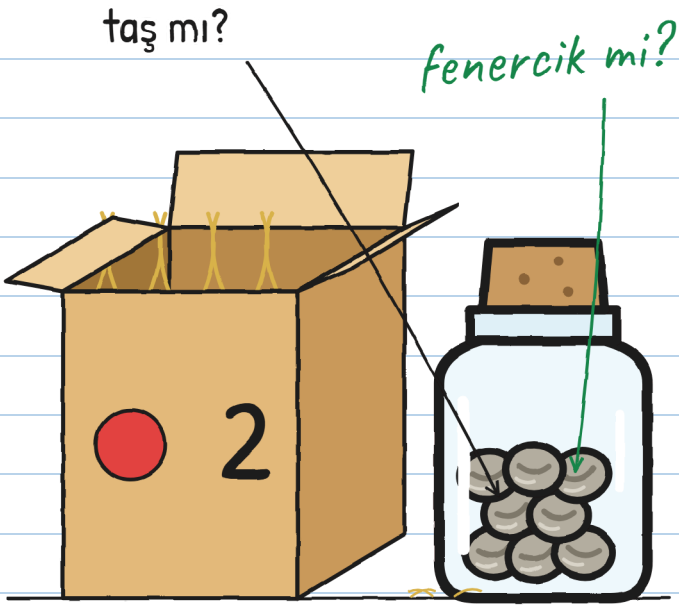

— Fenercik nedir? diye sordum.

Flora buzdolabından eski bir fotoğrafı söküp aldı: gece, kanal yolu ve kıyıda bir sıra minik ışık.

— Şimşeklerin ışığını saklayan bitkilerdir bunlar, dedi Flora. Geceleri onu geri verirler.
— R. mi ekiyordu onları?
— Tohumları zaten uyanık getirirdi; toprağı ben koyardım. Uyuyan bir tohum hiç görmedim.
— Peki fenerciklere ne oldu?
— Teker teker söndüler. R. gelmeyi bıraktı. Şimdi bunu gönderiyor.

Bu yüzden kanal geceleri o kadar karanlık, tahta köprü o kadar korkutucu: kanalı geçen o tahta.

Korkutuyordu. Beni çok: onu karanlıkta geçtim. —H.

— R. her zaman sözünü tutar, dedi Flora. Geç de olsa tutar. Ama bu konuda tutmadı: bana bu kavanozu yirmi üç kez getirdiler ve yirmi üç kez de taş.

Etiketi düşündüm. Ezbere biliyordum, talimat da dahil.
— Peki siz onu açmak için hiç gök gürültüsünü beklediniz mi? diye sordum.

Flora bana, suyun ıslak olup olmadığını sormuşum gibi baktı.
— Ben kimseyi beklemem, dedi. Bir gök gürültüsünü bile.

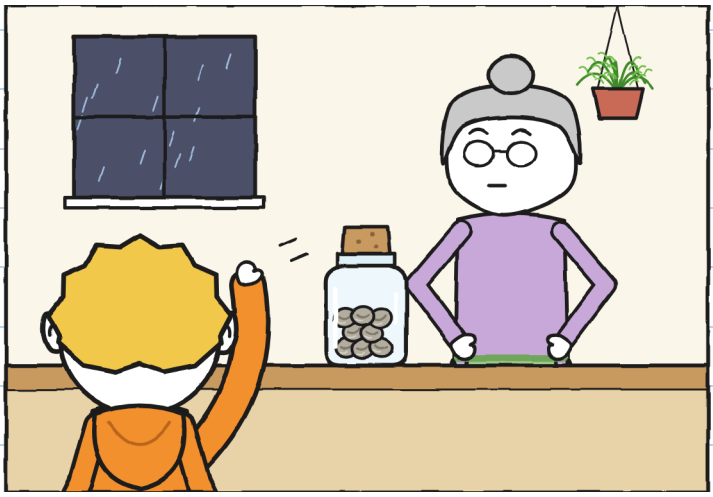

Flora'nın kedisinin adı Gürültü: adı mama kabında yazılı. Bulut gibi gri ve gerçek bir gök gürültüsü gibi mırlıyor.

Biz fırtınayı beklerken mutfakta her şey oldu, hiçbir şey olmadı:

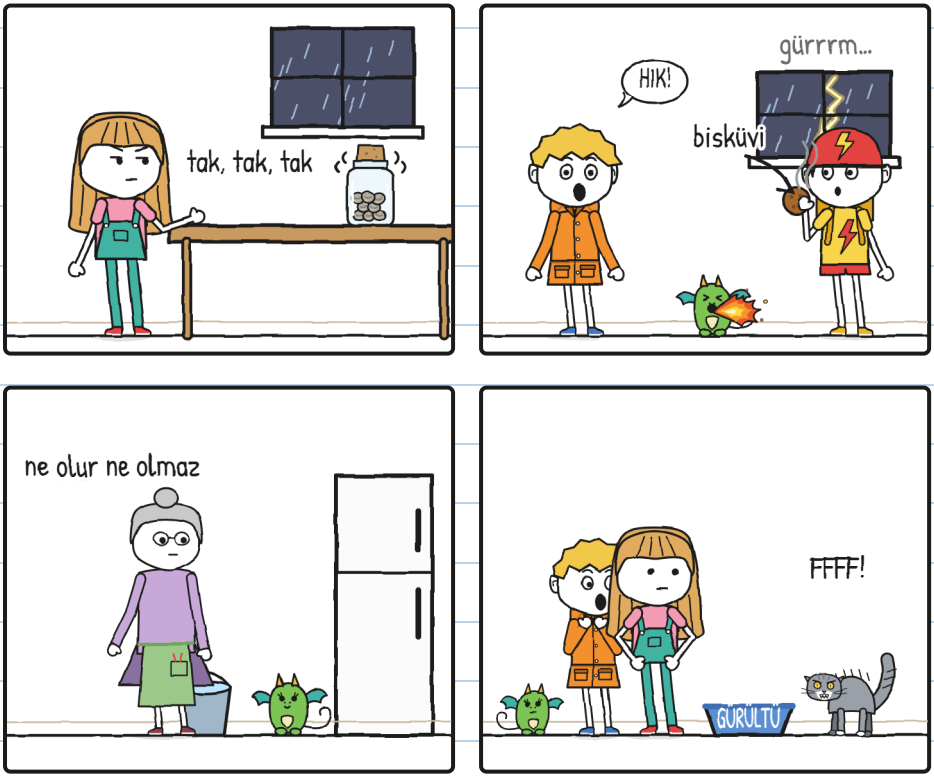

Gök gürültüsünün en kötü yanı onu beklemek. –H.

Kavanoz masanın üstünde gittikçe daha güçlü tıngırdıyordu. Hulita fısıltıyla sayıyordu: "On iki fil." "Dokuz."
Masanın altında ise ayağı başka bir hesap tutuyordu.

— Yerde delik açacaksın, dedim.
— Sayıyorum.
— O zaman ayağına haber ver. Senin önünde gidiyor.
Derken Kırıntı bir minik alev daha çıkardı ve Gürültü kedi kapısından fırlayıp avluya çıktı. Flora arka kapıyı açtı, eşikten ona bağırarak seslendi:
— GÜRÜLTÜÜÜ!

Ve Hulita kavanozu açtı.

— Gök gürledi! dedi.

Gök gürlememişti. Bağıran Flora'ydı. Gürültü, kedinin adı.

Ben "GÜRÜLTÜ!" duydum, ki tam da beklediğim şeydi. Kimse bana bunun bir kedi olduğunu söylemedi. —H.

Bunu 17. sayfaya yazdım.

O sayfayı sonradan okudum. —H.

Açılır açılmaz kavanoz tıngırdamayı kesti. İçinde yalnızca sekiz gri bilye vardı, soğuk ve kıpırtısız. Hulita onları büyüteçle bakmak için masaya döktü.
— Üstlerinde minik bir çizgi var, dedi. Kapalı bir göz gibi.

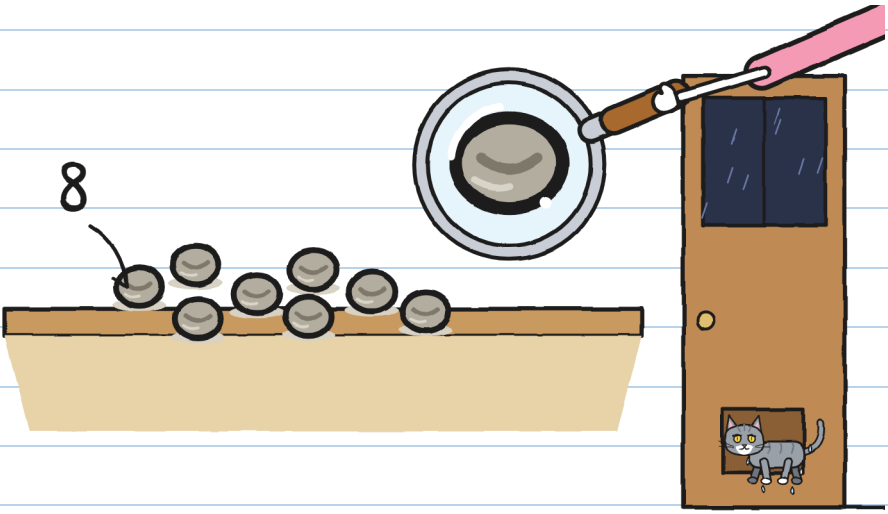

Gürültü, sırılsıklam, kedi kapısından tek başına geri döndü ve Flora kapıyı kapattı.
— Taşlar. Her zamanki gibi, dedi ve Hulita'ya baktı.

Hulita tişörtünün rengine döndü.

— Uyuyorlar, dedim. Taş değiller, tohum. İşte bu yüzden "gök gürültüsünden önce açmayın" yazıyor. Belki bir gök gürültüsü onları uyandırır. Hem de camları titreten türden, gürül gürül bir tanesi.

Flora bir süre sustu. Sonra şöyle dedi:
— Tohumlarsa, kanıtlasınlar.

Dışarısı artık neredeyse geceydi, saat daha yalnızca altıydı.
Şimşek. Hulita saymaya başladı:

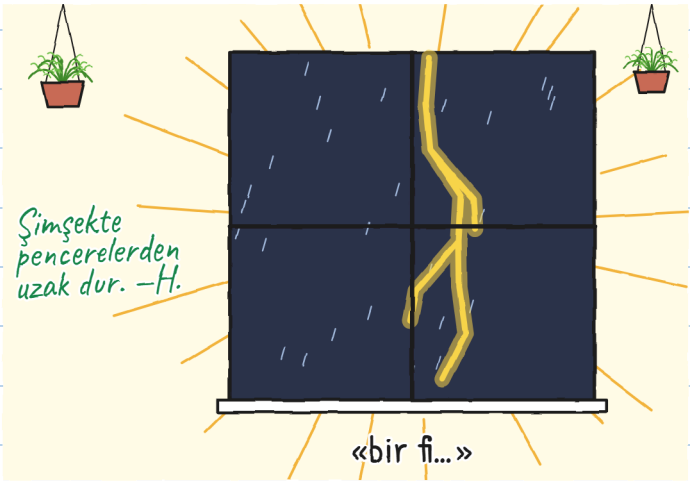

Sonra gerçek olanı geldi.

Gök gürültüsü şimşekle aynı anda geldi: fırtına tam üstümüzdeydi. Masa, bardaklar ve camlar sarsıldı.

Ve elektrik kesildi.

Ben hık yaptım. Kırıntı hık yaptı ve ağzından bir alev patlaması çıktı. Bir saniyeliğine bütün mutfak göründü.

Masa boştu.

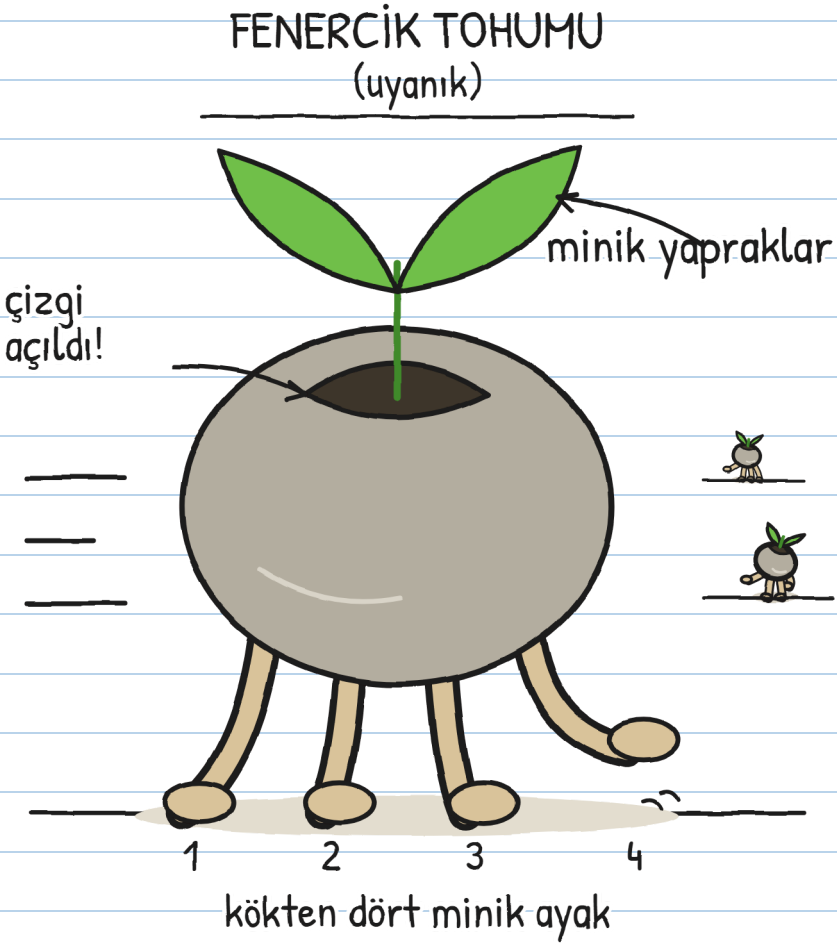

Taşların ayakları vardı.

Bir de acele. –H.

BÖLÜM 3

Bakmazsan kıpırdıyorlar

Karanlıkta minicik bir yağmurun sesi duyuluyordu: tik, tik, tik. Yeniden şimşek çaktığında tohumlar daha uzaktaydı. Ve kıpırtısız. Çok kıpırtısız. Sanki hiçbir şey yapmamışlardı.

Hızlı koşuyorlardı ama her şimşek onları durduruyordu ve çok şimşek vardı. Onları masanın altından izliyordum. Çividen sarkan Flora'nın süzgecini kafama geçirmiştim: bizim evde gök gürleyince ben de bir tane takarım.

Şimşek çakınca: kıpırtısız.

Karanlıkta: koşuyorlar.

Şimşek çakınca: kıpırtısız. Daha uzakta.

Kırmızı ışık, yeşil ışık oyunu bu. Tohumlarla. —H.

Flora el feneriyle bir tohumu aydınlattı. Tohum olduğu yerde çakılı kaldı. Işığı bir başkasına çevirdiğinde ilki fırsattan yararlanıp kaçtı.

— Tohumlar bunlar! Uyanıklar! diye bağırdı Flora.

Flora ilk kez, mutfağında bir şeyin koşturmasına sevinmiş görünüyordu.
— Bir el feneri daha lazım, dedim.
— O zaman başka bir çözüm düşünmeye başla. Bendeki bu bir tane.

Sekiz tohum ve bir el feneri. İkinci tohum da kaçtı.

Hepsi kedi kapısına doğru gidiyordu.
— Fırtınada ıslanmış toprak arıyorlar, dedi Flora ve önlerine kocaman bir saksı koydu. Evde yalnızca musluk suyuyla sulanmış toprak var, serada da öyle, ve o onlara yaramıyor. Dışarıda neredeyse hiç yok: taş döşeme, küçük bir patika ve kanal. Çıkarlarsa yağmur onları suya sürükler.

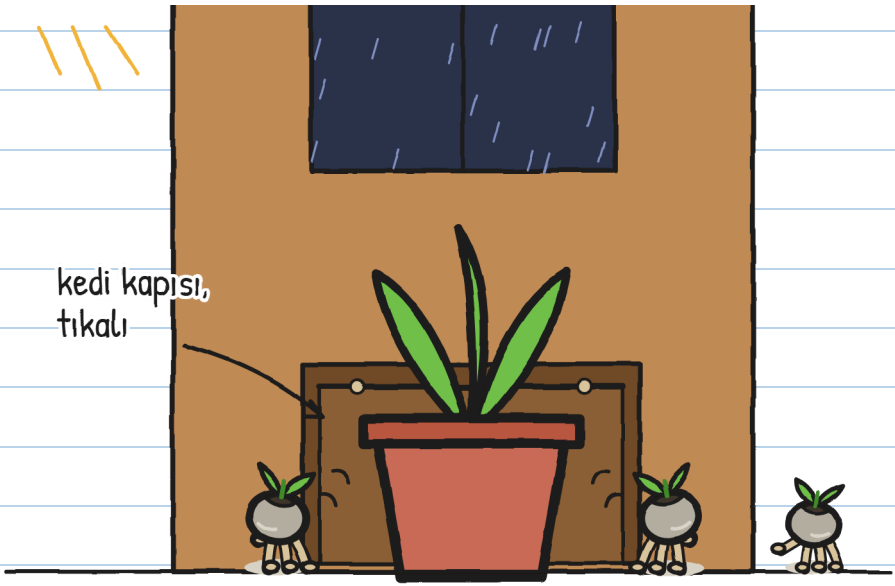

Kedi kapısı tıkanmış oldu. Ama şimdi tohumlar karanlıkta bütün mutfaktaydı ve bir mutfakta saklanacak yüz tane yer vardır.

Her şeyi denedik:

Hulita, bezle: Gürültü'yü yakaladı.

Tonyo, elleriyle: Gürültü onu yakaladı.

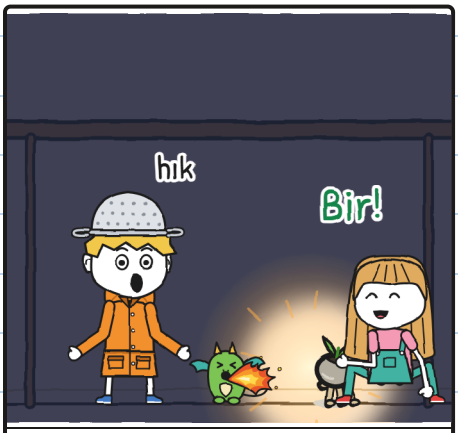

Kırıntı, alevle: bir!

Flora, el feneriyle: iki!

Gürültü de onların peşindeydi. O karanlıkta neredeyse görüyor. Biz görmüyoruz.

Tonyo fırtınalardan korkmaz. Tonyo kedilerden korkar.

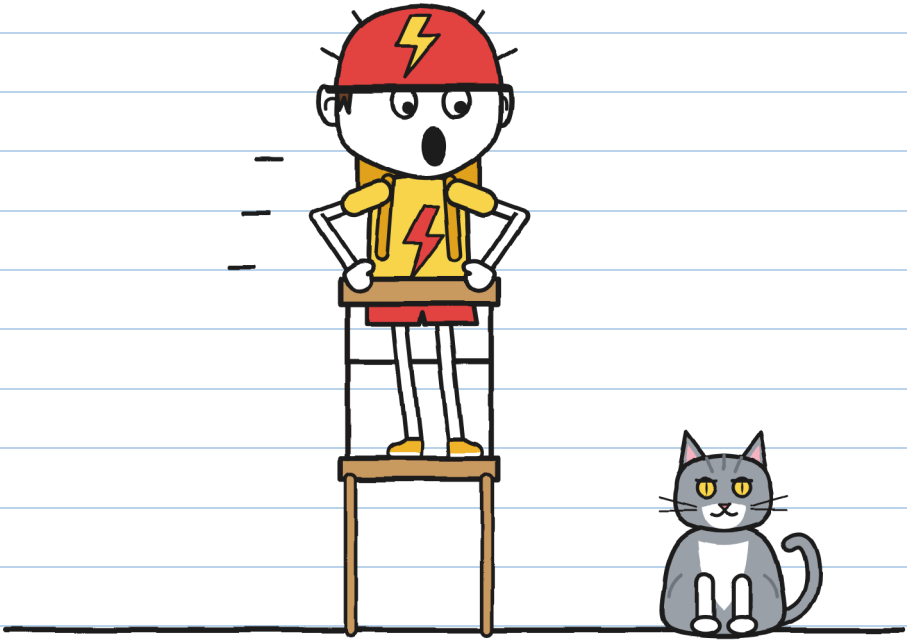

— Kedi değil o! dedi Hulita. O Gürültü!

— DAHA KÖTÜ!

İki korku, tek isim. —H.

Ben hâlâ masanın altındaydım, süzgeç kafamda. Her şimşekte yerin tamamını görüyordum ve bir şey fark ettim: tohumlar mutfakta dönüp duruyor ama hep kedi kapısının saksısını itmeye geri geliyordu.

Onları kovalamamıza gerek yoktu. Nereye gideceklerini biliyorduk.

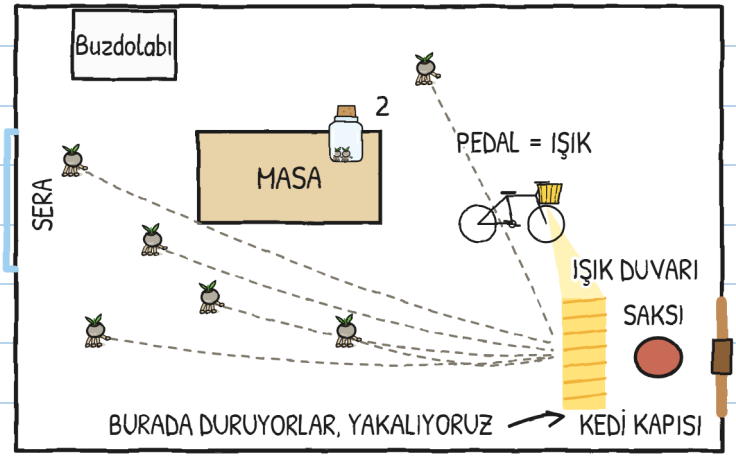

Bir kroki çizdim.

— Tonyo, farın pedal çevirince yanıyor mu?

— Tabii.

— O zaman bugün ışık teslimatı yapacaksın.

Bisikleti ayaklığına oturttuk, farı kedi kapısına doğrulttuk. ŞİMŞEK'in dinamosu arka tekerleğe yapışık: dönerse ışık yanar. Ve Tonyo pedal çevirdi.

Hayatında hiç pedal çevirmediği gibi pedal çevirdi. Özellikle de Gürültü üstüne çıkınca.

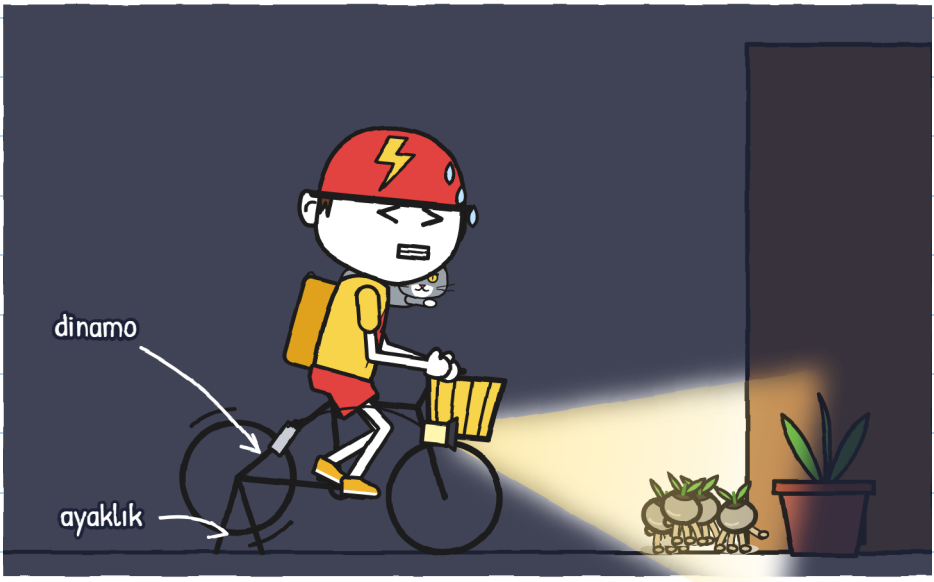

Sonunda ŞİMŞEK bir işe yaradı. —H.

Tohumlar ışığa varıp parmak uçlarında kıpırtısız kalıyordu, sanki suçüstü yakalanmış gibi. Biz de onları tek tek kavanoza koyuyorduk. Üç. Dört.

Gürültü bir tane daha ağzıyla yakaladı, Flora da onu iki parmağıyla çekip aldı.
— Beş! dedi.

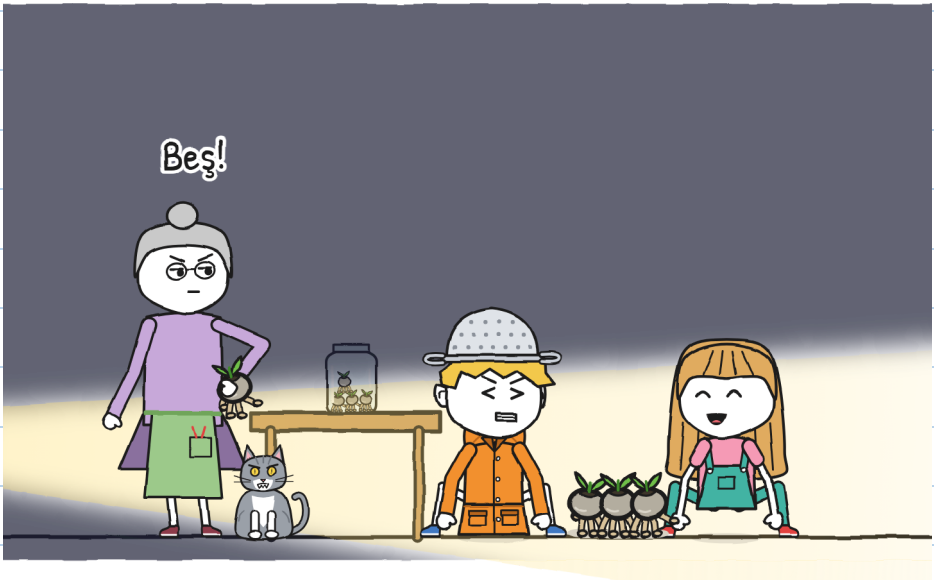

Altı.

Flora, hiçbiri kaçmasın diye kavanozun kapağını kapattı ve bize yardım etmek için eğildi. Tam o sırada Gürültü masaya sıçrayıp kavanozu devirdi.

Tonyo onu havada, yere değmeden yakaladı.
— ŞİMŞEK, dedi. Bir saniyede ya da bedava.

Ama pedal çevirmeyi bırakmıştı ve ışık söndü. Gürültü'yü de kimse durduramaz: kedi kapısına doğru fırladı.

Karanlıkta: tik, tik, tik. Gürültü saksıyı itti: gıcırt. Ve kedi kapısı klak yaptı.

Yeniden şimşek çaktığında yerde yalnızca bir tohum kalmıştı ve Hulita onu yakaladı. Yedi.

Sekizincisi kedi kapısından çıkıp gitmişti.

— Onu almaya gidiyorum! dedi Hulita, eli çoktan kapı kolundaydı.
— Yıldırım düşerken bu evden kimse çıkmaz, dedi Flora ve kapının önüne geçti. Tartışacak hâli yoktu.

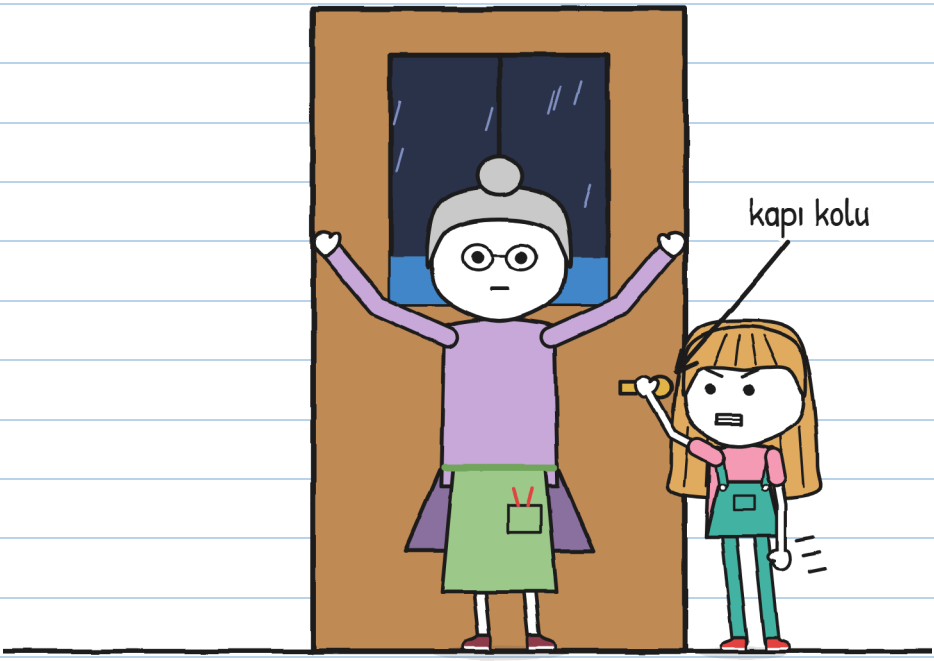

Hulita tartışmadı. Ama kapı kolunu da bırakmadı.
Bir süre sonra kedi kapısı klak etti. Gelen, sırılsıklam Gürültü'ydü. Sekizinciyi getirmemişti.

— Şimşek... bir fil, iki fil.
Gürrrm.
— İki, diye saydı Hulita. Hâlâ çok yakın.

— O zaman şimdi onları ekelim, dedi Flora. Fırtına gitmeden önce. Hem de karanlıkta.
— Yıldırım düşerken mi? diye sordu Hulita.
Flora camda yukarı çıkan damlaları kontrol etti.
— Büyü hâlâ yerinde. Yıldırımlar dışarıda kalır.
Biz içeride.

Sonra Kırıntı'ya bakarak "Karanlıkta" diye yineledi.

Kırıntı dönüp bana baktı. Ve hık yaptı.

BÖLÜM 4

Hık

Flora bize, R.'nin kendisine öğrettiği gibi bir fenercik nasıl ekilir anlattı. Resmi bir defterin yazısıyla not aldım:

FENERCİK NASIL EKİLİR

1.
Fırtınada ıslanmış toprak.
(Musluktan ıslanan olmaz.)

2.
Kavanozu toprağın üstünde aç.
(Daha önce açarsan kaçarlar.)

3.
Her yer karanlık: kendi kendilerine toprağa girerler.
(Sen gömersen filizlenmezler.)

4. 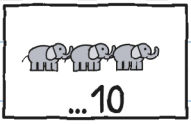

Fırtına geçmeden önce:
ondan fazla filde,
bir sonraki fırtınaya kadar artık ekilmezler.

Onları uyandırmak için sıfır fil. Ekmek için ona kadar. On birde uykuya geri. —H.

Flora tavandaki manivelayı çevirdi. Pencere açılmadı: yukarı çıkmayı bırakıp camdan aşağı inmeye başlayan boyalı damlalardı.

Yağmur camı sanki orada değilmiş gibi geçti ve toprakla dolu uzun bir masa olan ekim tezgâhının üstüne yağdı.

— Hepsi ekim tezgâhına. Yere tek damla bile düşmesin, diye emretti Flora yağmura.

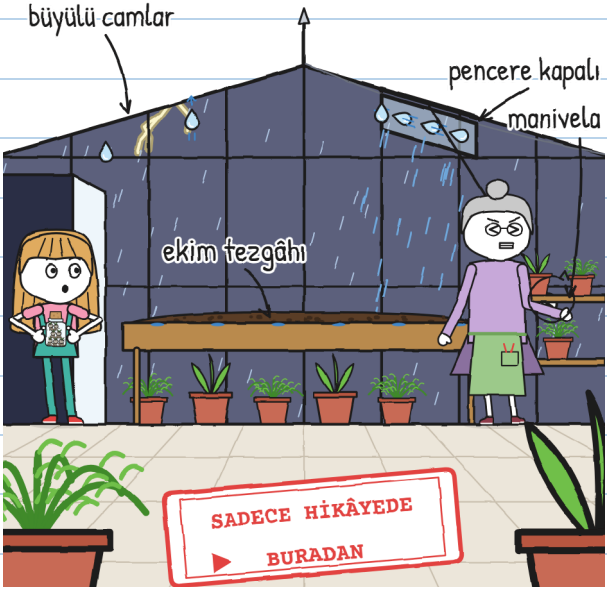

Bu camlar yalnızca hikâyede var. Gerçek bir fırtınada sera yok (76. sayfa). —H.

— Fırtınada ıslanmış toprak, dedi. Şimdi her şey karanlık olmalı.

Ama Kırıntı çoktan içerideydi: kapıyı açarken Flora'nın ayaklarının arasından, kimse görmeden içeri süzülmüştü. Ekim tezgâhının altında, saksıların arasındaydı.

Flora onu dikkatle çekti. Kırıntı dört patisiyle saksılara yapıştı. Vera bize söylemişti.

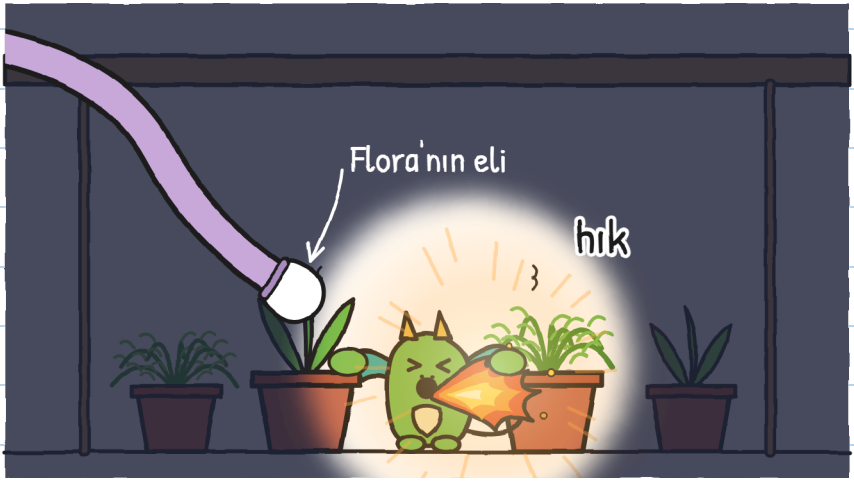

Ve ben mutfakta her hık yaptığımda serada Kırıntı alev alıyordu.

Anlamak için çizdim:

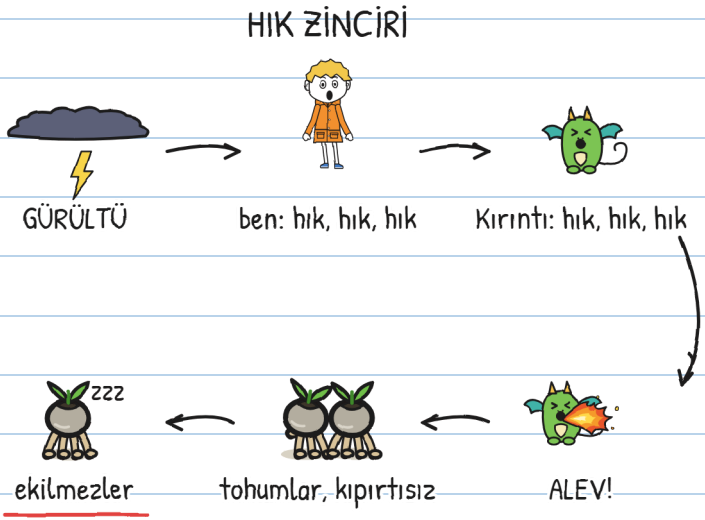

Mutfakta hık bize yardım ediyordu: bir alev patlaması, kıpırtısız bir tohum, yakalanmış bir tohum. Serada ise bizi batırıyordu: üç saniyede bir alev patlamasıyla, tohumların toprağa girmek için ihtiyaç duyduğu o kısa süre boyunca asla karanlık olmuyordu.

Zinciri kırmak gerek. En kolay halka sensin. Sevgiyle. –H.

Hıçkırığa karşı bütün çareleri denedik:

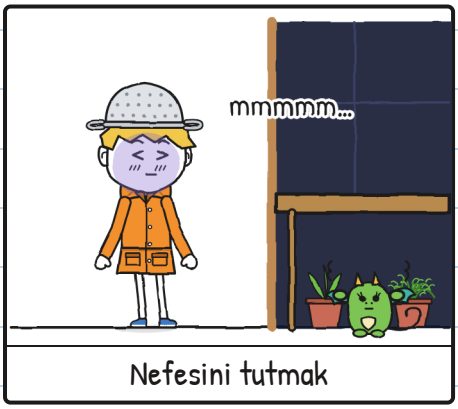

Nefesini tutmak

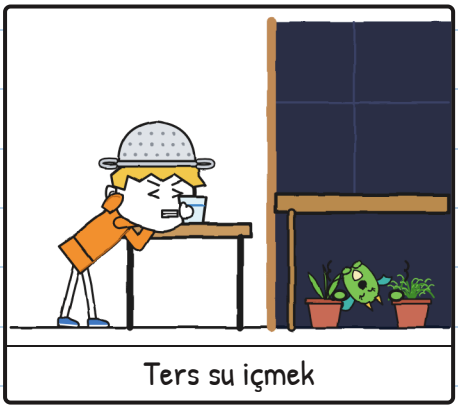

Ters su içmek

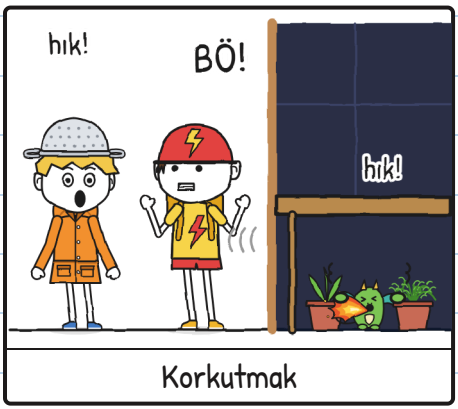

Korkutmak

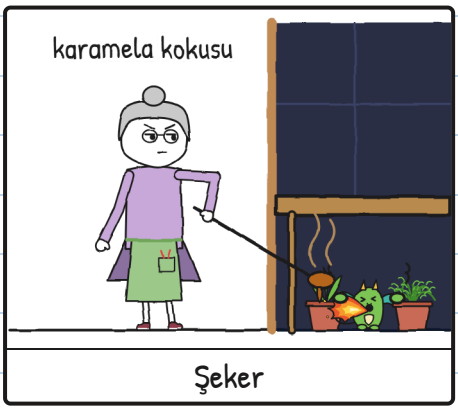

Şeker

Kırıntı hepsini tek tek taklit etti, saksılarını hiç bırakmadan.

Çare: sıfır. Hıçkırık: çok. –H.

— Dört fil. Beş.

Gök gürültüsü duyuldu. Hulita, o yıldırımın daha uzağa düştüğünü söyledi.

Yedi tohum kavanozun içinde çıkış arayarak dönüp duruyordu. Ben hâlâ hık yapıyordum.

— Ya on bire gelirsek? diye sordum.

Hulita camın iç yüzüne yapışmış minik ayaklara baktı.

— Yine taş.

Sonra bana baktı.

— Kırıntı senin korkunu taklit ediyor, dedi Hulita.
— Başka bir şeyi de taklit edebilir, dedim.
Hık yaptım ve ekim tezgâhının altında bir alev patlaması oldu. Kırıntı fikrini değiştirmeye hiç niyetli görünmüyordu.
— Ya onu mutfağa çıkarırsak? diye sordum.
— Tutunuyor. Gördün.
Hulita sesini alçalttı.
— Önce onunla kal.

Korkuya bir çarem yoktu. Fark edilmesin diye bir planım vardı ve o da işe yaramaz olmuştu:

Gök gürültüsünden korktuğum belli olmasın diye planım:

1. Bayıldığımı söylemek.
2. ~~Hık yapmamak.~~ hık hık hık hık hık
3. ???

Peki 3. madde? —H.

Denedim. Gerçekten.

Bir ayak içeride.

Bir gök gürültüsü.

Ve yine mutfakta.

Sera, bütün mahallede gök gürültülerinin en gür duyulduğu yer.

Kapıdan cam tavana, yukarı baktım. Ve şimşekle şimşek arasında onları gördüm, çatının çok yukarısında: Vera'nın ejderhaları, fırtınanın içinde uçuyordu. Kimse yukarı bakmazken uçmaya çıkarlar. Bu yüzden Vera bizimle gelmedi: fırtınalı havada gözü hep onlarda olur.

Onlar hık yapmıyordu.

— Haydi, avcı, dedi Tonyo.

Gülmesini bekledim. Gülmedi.

Süzgeci çıkarıp Flora'ya verdim; o da onu kulplarından, gerçek bir kaskmış gibi tuttu.

Ve içeri girdim.

Süzgeç yıldırımı durdurmaz. Korkuyu bazen durdurur. —H.

İçeride yağmur, aynı anda davul çalan binlerce parmak gibi ses çıkarıyordu. Emekleyerek ekim tezgâhının altına girdim. Kırıntı oradaydı, top gibi büzülmüş, tıpkı benim gibi titriyordu.

GÜRRRM! Ben hık yaptım. Kırıntı hık yaptı. Alev patlaması ikimizi de aydınlattı.

Bir ekim tezgâhının altında iki fırtına avcısıydık.

O sırada kapıdan Hulita, gülmeden, alçak sesle konuştu:

— Benimle say. Yanındayım.

BÖLÜM 5

Benimle say

Ve saydık. O kapıdan, ben ekim tezgâhının altından;
Kırıntı da yağmurluğuma sokulmuş titriyordu.

Şimşek.
— Bir fil. İki fil. Üç. Dört. Beş. Altı.
Gürrrm.
— Altı: yaklaşık iki kilometre, dedi Hulita. O yıldırım daha uzağa düştü. Hâlâ korunaktayız.

Altı fili saymıştım ve korku hâlâ benimleydi.

Fırtınalara bayıldığımı iki kez söylemek işe yaramamıştı. Kırıntı söylediğimi değil, bana olanı taklit ediyordu.
Bana baktı. Bu sefer bir bahane aramadım.

— Gök gürültüsünden korkuyorum.

— Biliyorum, dedi Hulita. Bunu bu sabah 6. sayfada çizdin. Seni bekliyordum.

— Ben de kedilerden korkuyorum, dedi Tonyo. Dizlerinde Gürültü uyuyordu ve kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

— Ben de gelmeyen bir şeyi beklemekten korkarım, dedi Flora. Bu yüzden öbür seferlerde kavanoz gelir gelmez açardım.

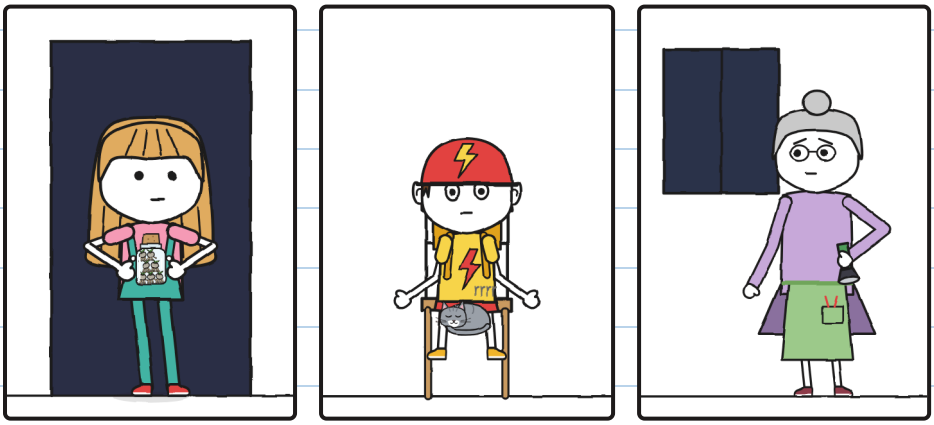

Ben de tahta köprülerden. Bunu zaten biliyordunuz. —H.

Kimse gülmedi. Yağmur hâlâ aynı şekilde yağıyordu ama ekim tezgâhının altında artık yalnız değildim.

Yavaş yavaş nefes aldım. Kırıntı yavaş yavaş nefes aldı.

Şimşek. Birlikte dokuza kadar saydık. Gürrrm.

Ve hık yapmadım. Ne o gök gürültüsünde ne de bir sonrakinde.

— Şimdi! diye fısıldadı Flora.

Hulita karanlıkta parmak ucunda içeri girdi, kavanozu ıslak toprağın üstüne koyup kapağını açtı. Sonra hiç ses çıkarmadan kapıya geri döndü.

Tik, tik, tik. Karanlıkta kavanozdan bir şey çıkıyordu.

Şimşek, çok uzakta. Sesimizi çıkarmadan, yalnızca dudaklarımızla ona kadar fil saydık. Gürrrm.

On: geçerli olan son sayı.

Bir sonraki şimşekle birlikte gördük:

Kavanoz boştu. Toprakta yedi minik delik vardı ve sonuncusundan hâlâ küçük bir ayak çıkıyordu.

Sonra bir süre hiçbir şey olmadı. Yalnızca biz, karanlıkta, toprak dolu bir ekim tezgâhına bakıyorduk.

Ve sonra ilki yandı.

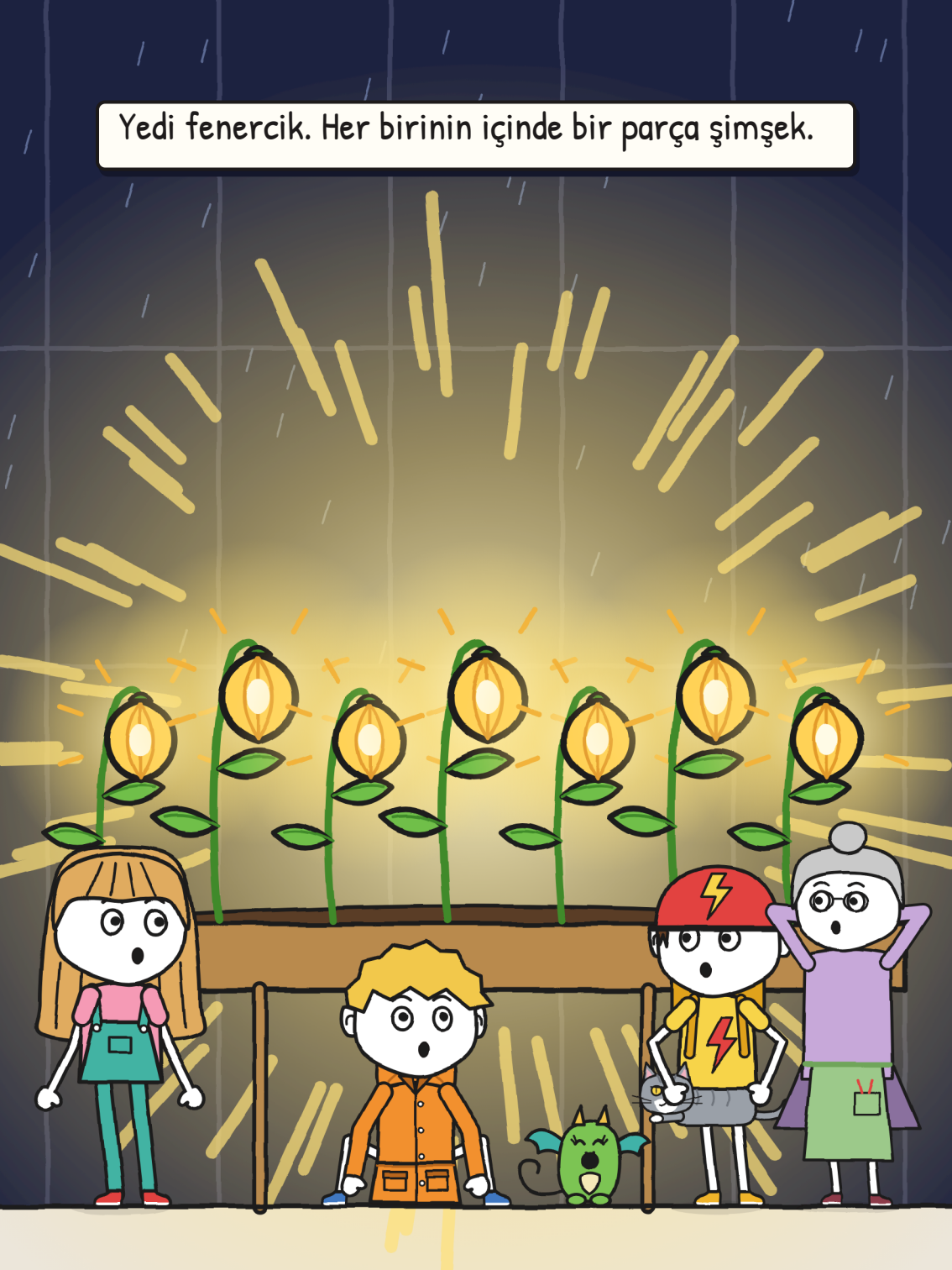
Yedi fenercik. Her birinin içinde bir parça şimşek.

Kırıntı hık yapmadı. Fenerciklere benim gibi ağzı açık bakıyordu ve artık korkumu taklit etmediğini anladım. Bunu taklit ediyordu.

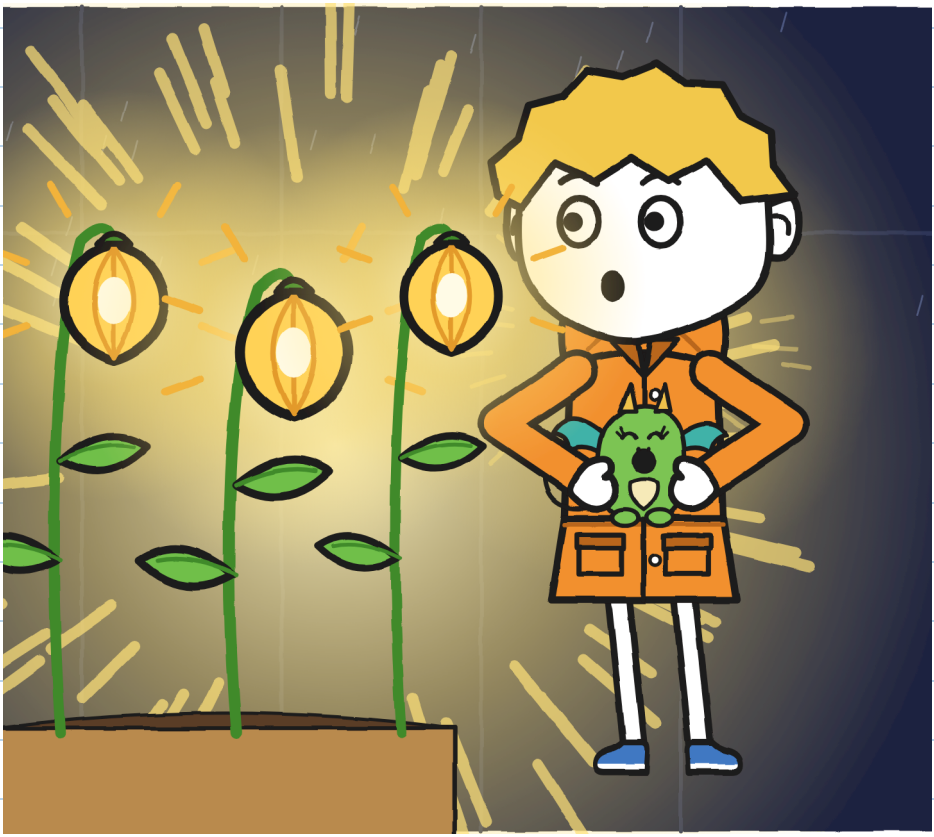

Flora uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra fenerciklerden birine parmağının ucuyla, uzun zamandır beklediği bir şeye dokunur gibi yavaşça dokundu.

— Kanal yolu böyleydi, dedi.

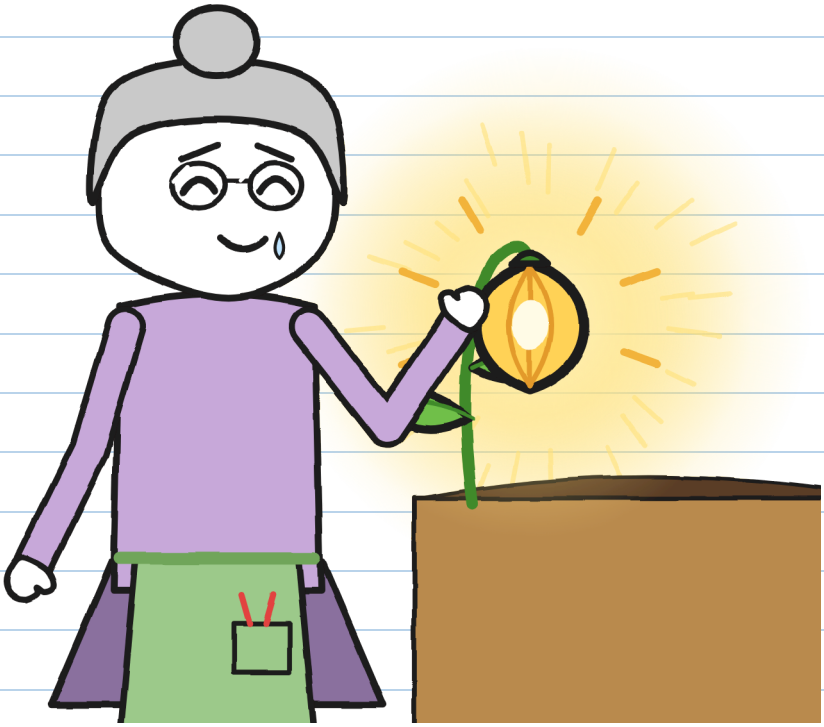

Ben de birine dokundum. Kırıntı da. Ilıktı, güneşte kalmış bir taş gibi.

Flora manivelayı çevirip yağmuru durdurdu ve imzalamak için bir tükenmez kalem çıkardı.
Sonunda.
Hulita kalemi iki parmağıyla durdurdu.
— Henüz değil.
Yedi fenerciğe bakakaldı.

— Sekizinci eksik. Kavanozu vaktinden önce ben açtım. Onu bulmamız gerek.
Sonra mutfağa gitti, kutunun etiketini söktü ve tulumunun cebine koydu.

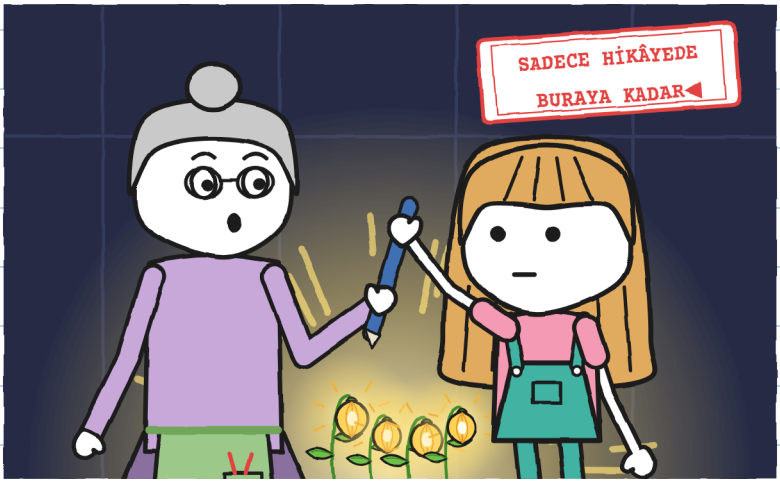

Teslim edilecekse, eksiksiz edilir. —H.

Hepimiz mutfağa döndük.

— Avlu hâlâ kapalı, dedi Flora. Henüz dışarı çıkmıyoruz.

Hulita'nın sayacak şimşeği kalmayana kadar bekledik, sonra son gök gürültüsünden başlayarak yarım saat daha. Artık yağmur yağmıyordu. Fırtına gitmişti.

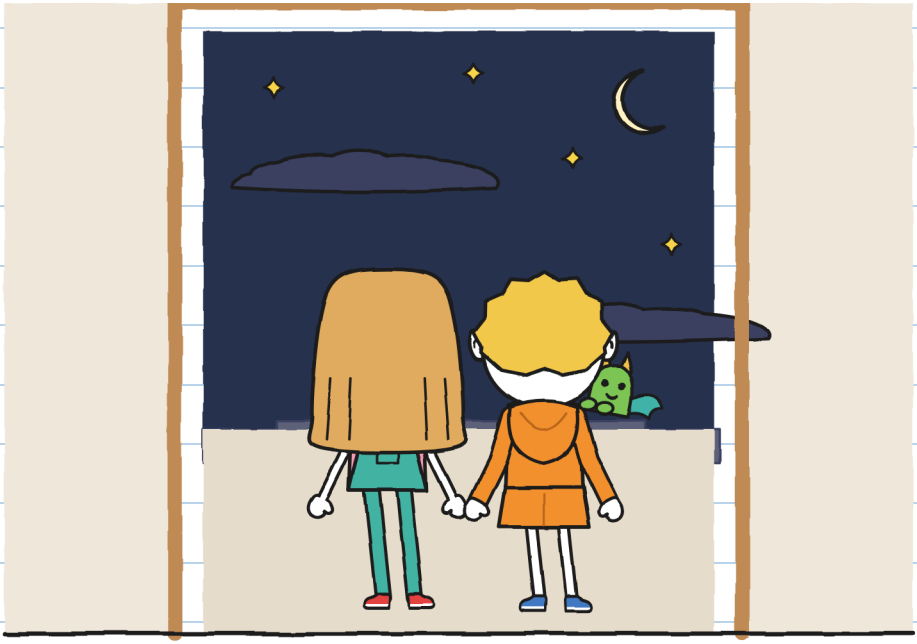

Sekizinci ise dışarıda, bir yerlerde, karanlıktaydı. Zamanında toprak bulamadıysa yine uykuda olurdu: bir taş daha. Flora'nın imzası olmadan da 2 numaralı paket şafakta uçarak rafına dönerdi.

— Onu arayalım, dedi Hulita.

Flora geceye baktı. Sonra Vera'nın söylediği gibi, Ejderhalar Evi'nin duvarı olan avlu duvarına üç kez vurdu.

— Bu sefer, dedi, yalnız gitmiyorsunuz.

BÖLÜM 6

Sekizinci

Flora ve Vera'yla, bir fener ve bir bisikletle çıktık. Hulita boş kavanozu taşıyordu, etiket tulumunun cebindeydi; ben de Kırıntı'yı yağmurluğumun içinde taşıyordum. Başını çenemin olduğu yerden dışarı çıkarmıştı.

Avluda aradık, patikada aradık, kanalın kıyısında aradık.

Hiçbir şey. Sekizinci uyumuşsa, o ıslak taşlardan herhangi biri olabilirdi.

Fener ıslak taşlardan yansımalar koparıyordu. O kadar çok ki aralarına bakmak zordu.
O zaman düşündüm: yeni filizlenmiş bir fenercik az parlardı. Minik bir ışığı, üç ışığımız yanıkken arıyorduk: onu yutuyorlardı.
— Durun. Hepsini söndürün.

Tonyo bisikleti durdurdu, Vera fenerin alevini kıstı ve Flora el fenerini kapattı.
Kıpırdamadan kaldık. Karanlıkta, kanal yolunun ucunda minik bir ışık belirdi.

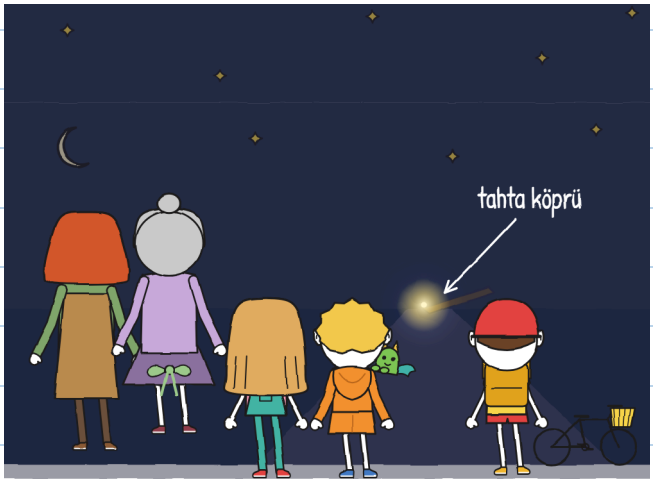

Tahta köprünün dibinde.

Sanırım yağmur sekizinciyi patikadan kanal yoluna sürükledi ve o, iki taş arasındaki bir çatlakta, bir parmak kalınlığında ıslak toprakla, tam tahta köprünün başladığı yerde kaldı. Orada kendi kendine ekildi. Uzaktan minik bir ışık. Yakından her yeri aydınlatıyordu.

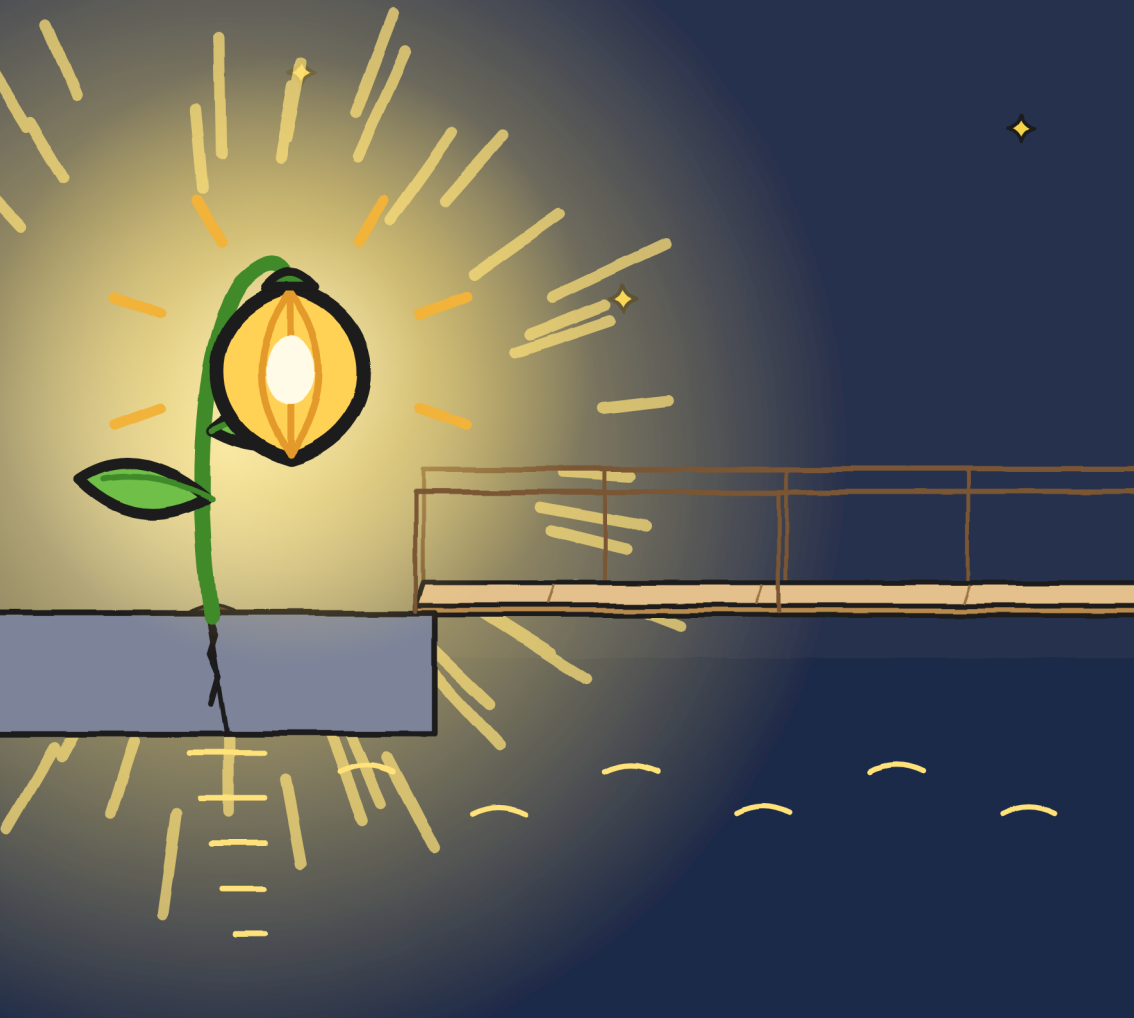

Hulita uzun süre tahta köprüye baktı kaldı. Işıkta başka bir şey gibiydi: daha kısa, daha geniş; sudan çok tahtaydı.

Tahta köprüye bir ayak koydu. Yalnızca bir tane. Sonra geri çekti.

Uzaktan artık korkutmuyor. Yakından da neredeyse korkutmuyor. —H.

— Bu burada kalacak, dedi Flora. Yerini kendisi seçti.

Hulita ona etiketi ve yeşil keçeli kalemini verdi, çünkü hangi mürekkebin silinmediğini artık biliyorduk. Flora tam orada, sekizincinin ışığında imzaladı ve kalemi geri verdi.

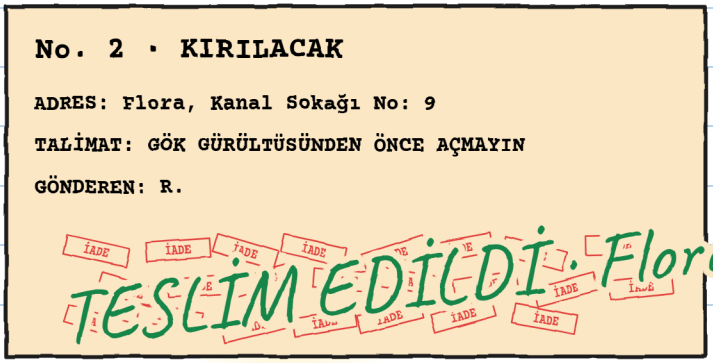

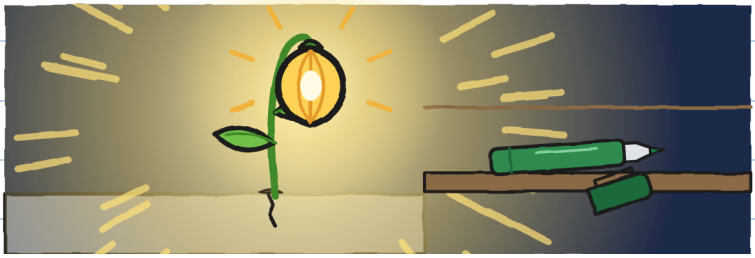

Kapısında vedalaşırken Flora bana süzgecini verdi:
— Sende kalsın. Bir sonraki fırtına için. Ve Mara'ya söyle, bu iş çoktan yapılmalıydı.

Vera Kırıntı'yı yuvasına bıraktı ve bizi minibüsüyle dükkâna götürdü, Tonyo'nun bisikleti arkadaydı; karayolu köprüsünden gittik, çünkü geceleri Büyük Köprü tekneler geçsin diye kaldırılıyor. Bizi dükkânın kapısında bıraktı ve ejderhalarının yanına döndü.

Dükkân karanlıktı. Mara tezgâhta değildi.

Tezgâhın altındaydı.

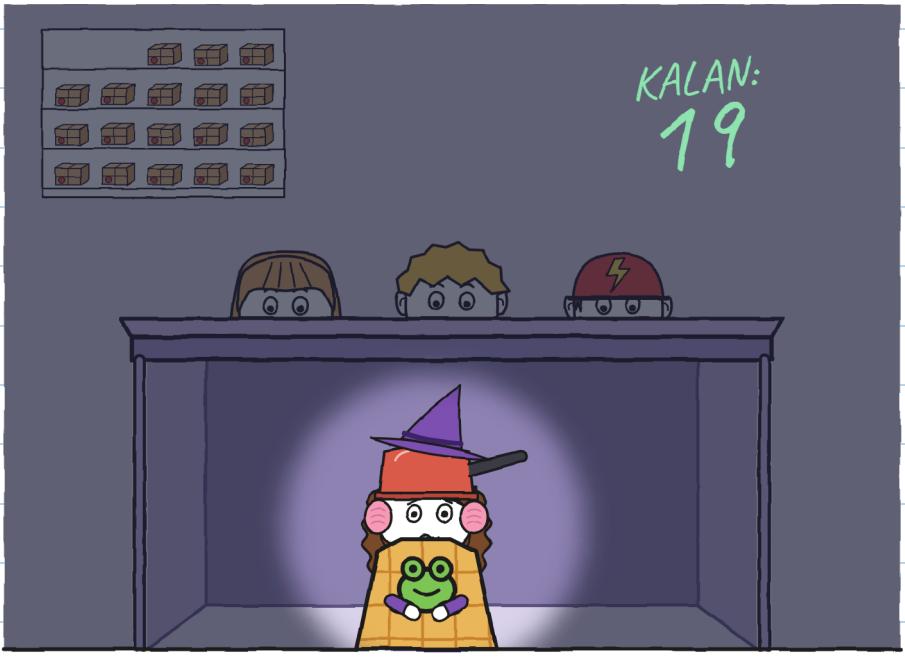

— Geçti mi? diye sordu Mara.
— Epey oldu, dedi Hulita.

Battaniye, kulak koruyucu ve kask yerine bir tencere.
Yirmi üç teslimat, hiçbirinde fırtına yok.

Şimdi "burada yapacak işlerim var" sözünün
anlamını anlıyordum.
Flora'nın mesajını ona ilettim. Mara tencereyi
kaşlarına kadar indirdi.

— Ben de gök gürültüsünden korkuyorum, dedim ona.
Mara hiçbir şey söylemeden battaniyeyi kaldırdı.

Onunla birlikte tezgâhın altına girdim. Sığıyorduk.

Mara Tonyo'ya taburelerin yanına ters çevrilmiş bir teslimat kutusu koydu.
— Senin yerin. Şimdilik, dedi.

Tonyo oturdu ve Hulita'nın keçeli kalemiyle çantasındaki küçük yazıya iki kelime ekledi: "ve kedi".

Artık küçük yazı doğruyu söylüyor. —H.

Planımı düzelttim. Gök gürültüleri için:

1. Fil saymak.
2. Biriyle birlikte.
3. Hık yaparsam bir şey olmaz.

Bir de hiçbir şeyin avcısı olduğunu söyleme. —H.

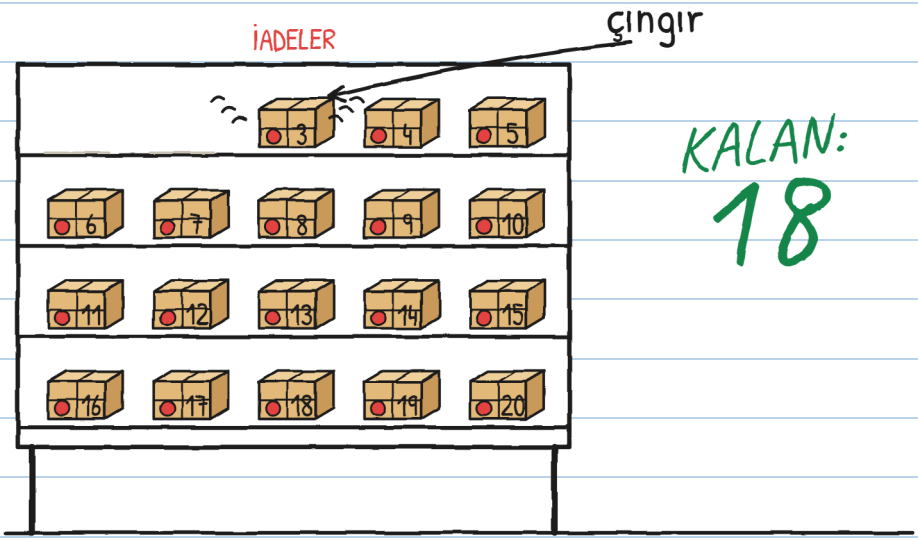

O gece, eve gitmeden önce iadelerden biri çıngırdadı: çıngır. Küçük bir zil gibi. 3 numaralı paket.

Etikette şöyle yazıyordu:

No. 3
TONYOCUK İÇİN

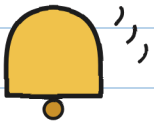

Tonyo kaskının rengine döndü.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 3

(çok yakında)

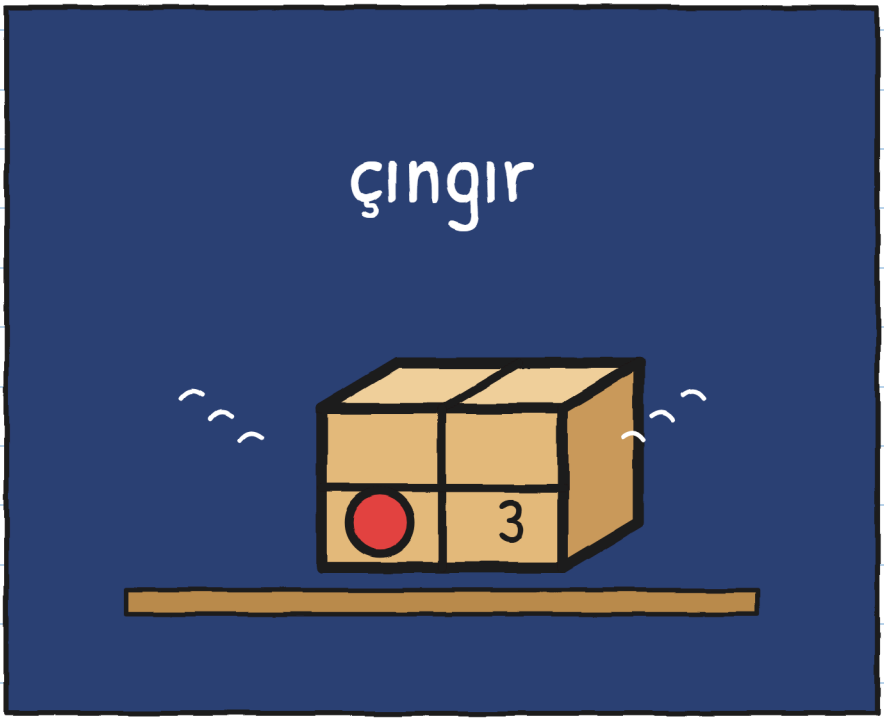

Tonyo'ya kim paket gönderiyor? —H.

MAHALLE (2. SÜRÜM)

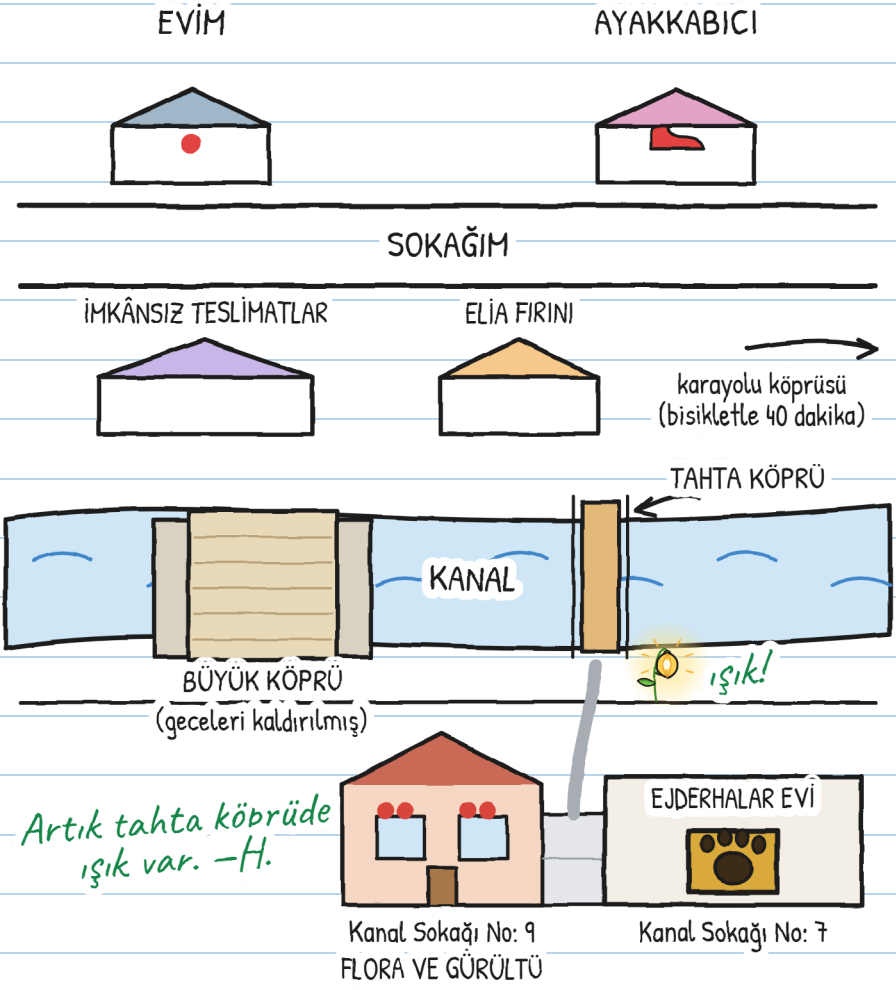

R. hakkında bir kartım var. İlk iki ipucu 1 numaralı defterden. Yenilerini not aldım:

R. HAKKINDA BİLDİKLERİMİZ

R.

1. Yazısı çok kötü (Mara).
2. Vera, baş harfini okuyunca bembeyaz kesildi.
3. Uzun zaman önce Flora ile fenercik ekiyordu.
4. Geç de olsa sözünü tutar.
5. Flora'nın büyülü camlarını yaptı.

6. Kimse adını söylemiyor. Bu da bir ipucu. –H.

Ya sen? Sence R. kim?

Bence R. şu kişi:

TEK HİKÂYE, ALTI BEDEN

Altı beden var, 3 ile 16 yaş arası, ve 20'den fazla dil. XXS, XS, S, M ve L'de sayfalar da resimler de aynı. XL ise bir roman. Değişen tek şey, hikâyenin nasıl anlatıldığı.

BEDEN XXS · PRE-A1
HULİTA YEDİNCİ TOHUMU YAKALIYOR.

BEDEN XS · A1
Yerde bir tohum kalmıştı. Hulita onu yakaladı. Yedi.

BEDEN S · A2
Bir şimşek daha: yerde yalnızca bir tohum kalmıştı. Hulita onu yakaladı. Yedi.

BEDEN M · B1
Sonraki şimşekte yalnızca bir tohum kalmıştı ve Hulita onu yakaladı. Yedi.

BEDEN L · B2
Yeniden şimşek çaktığında yerde yalnızca bir tohum kalmıştı ve Hulita onu yakaladı. Yedi.

BEDEN XL · B2-C1
Resimli roman · 13+
AOBM seviyeleri yaklaşıktır.

Herkes kendi bedeninde. Aynı fırtına. —H.

AİLELER VE ÖĞRETMENLER İÇİN

Her bölüme linguaula.com'da çalış

GERÇEK FIRTINA: NE YAPMALI

1. Gök gürültüsü duyarsan, uzakta bile olsa, eve gir: yıldırım artık sana ulaşabilir.
2. İçeride, bir yetişkinle birlikte, pencerelerden, kapılardan ve camlardan uzakta. Sera, köprü, ağaç ve sudan uzak dur.
3. Son gök gürültüsünden yarım saat sonrasına kadar dışarı çıkma.
4. Fil saymak, bir yıldırımın yakına mı uzağa mı düştüğünü anlamana ve sakinleşmene yarar. Dışarı ne zaman çıkacağını anlamaya yaramaz.

FIRTINANI SAY

Evin içinden: şimşekle gök gürültüsü arasında fil say.

Şimşek	Filler	Kilometre (3 filde 1, yaklaşık)	O yıldırım daha yakın mı, uzak mı?
1	15	5	–
2	9	3	daha yakın